

חממת
נשים
עלילתית

חממת נשים עלילתית

מחזור 2021-2022

NFCT
הקרן החדשה
לקולנוע וטלוויזיה

קרן
הקולנוע
הישראלי
**ISRAEL
FILM
FUND**

edit studios
Post Production Services

GLIKSON
מרכז לבידור וקולנוע

יוון
בית אריאלה

משרד
התרבות
והספורט

המוקד
הישראלי
לקולנוע
The Israel
Film Council

חממת נשים עלילתית

אירוע פיצ'ינג מסכם · מחזור 2021-2022

08.12.2022

מנחה

דורית ענבר

מנכ"ל קרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה

חברי הפאנל

רון גולדמן

מנהל אמנותי הקרן החדשה
לקולנוע וטלוויזיה

ד"ר נועה רגב

מנכ"ל קרן הקולנוע הישראלי

אריאל וייסברוד

מנהל תוכן מתוסרט
ודוקומנטרי ב"סיפור"

דגנית אטיאס-גיגי

מנהלת מחלקת הפקות
מקור, YES

רחל אליצור

מועצת מפעל הפיס לתרבות

משה רוזנטל

תסריטאי ובמאי, "קריוקי"

אסתי עלמו וקסלר

מועצת מפעל הפיס לתרבות

התכנסות וקפה	09:30 - 9:00
דברי פתיחה	10:00 - 9:30
לייאובר שירה שניידר	10:15 - 10:00
חלוצה טלילה פרנק	10:30 - 10:15
גרסת (הבת של) הבמאי אחינעם קפון	10:45 - 10:30
פועמת אפרת רסנר שפע	11:00 - 10:45
מיכל מהקומה מעל הדס נוימן	11:15 - 11:00
הפסקה	12:00 - 11:15
הגר סיון גל-בויקו והדס אילון	12:15 - 12:00
חפתיי חווה טיזזו	12:30 - 12:15
גפן מיכל חמדי	12:45 - 12:30
אני מתה נועה אושרוב	13:00 - 12:45
דברי סיכום	13:15 - 13:00
סיכום פנימי משתתפות וצוות	14:00 - 13:30

חממת נשים עלילתית

תכנית ייחודית ביוזמת הקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה ובשיתוף קרן הקולנוע הישראלי ומועצת התרבות והאמנות של מפעל הפיס. מטרת התוכנית לתמוך ביוצרות העובדות על סרט ארוך ראשון או שני; להגביר את היצירה הקולנועית הנשית בישראל ולקדם שוויון הזדמנויות ליוצרות; לטפח ולקדם קולות מקוריים וייחודיים בחברה הישראלית; לסייע ביצירתם של סרטי עלילה עוצמתיים ויצירתיים במגוון נושאים ומנקודת מבט נשית; ולהגביר את ההדברות, המודעות ויצירתם של דיון ושותפות בין יוצרות קולנוע בישראל.

הקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה

הקרן פועלת משנת 1994 לקידום קולנוע ישראלי וקולנוענים ישראלים ומסייעת להם להגיע להישגים אמנותיים והכרה בינלאומית. הקרן תומכת ביצירות קולנוע במגוון ז'אנרים, עם התמחות בתחום התיעודי. הקרן שואפת לתמוך ולקדם מצוינות בתחום הקולנוע ולסייע להפקתם של סרטים שיכולים לייצר אימפקט משמעותי, ולקדם שינוי חברתי בכלים קולנועיים. הקרן מאמינה בכוחו הרב של הקולנוע ככלי חינוכי – להפיץ ידע, לחזק את חופש הביטוי והיצירה, וליצור אמפתיה וסובלנות כלפי האחר בחברה הישראלית.

קרן הקולנוע הישראלי

קרן הקולנוע הישראלי הוקמה בשנת 1979 במטרה לעודד ולקדם יצירה ועשייה של קולנוע ישראלי עלילתי. הקרן אמונה על יצירת תנאים שיאפשרו ליוצרים ישראלים להביא את קולם הייחודי למסך, ובתוך כך מעודדת את חופש היצירה ויוצרת כר עשייה עשיר שמביא למסך מגוון של סיפורים. הקרן מעודדת ויוזמת פעולות ואירועים המסייעים ליצירת קשרים עם יוצרים, מפיקים ומפיצים מחו"ל ותומכת בהפצה ובשיווק של הסרטים הישראליים בארץ ובעולם.

מידי שנה קרן הקולנוע הישראלי משקיעה ותומכת בהפקה של כ-15 סרטים עלילתיים חדשים, המיועדים להקרנה בבתי הקולנוע, ובפיתוח של עוד כ-30 תסריטים. מאז הקמתה, קרן הקולנוע הישראלי תמכה בכ-450 סרטים עלילתיים, רבים מהם הפכו לאבני יסוד בתרבות הישראלית. הקולנוע הישראלי ביסס את מעמדו כנדבך חשוב ומוערך בתרבות הישראלית. לקרן הקולנוע הישראלי חלק נכבד במעמדו של הקולנוע הישראלי והצבתו בקדמת הבמה של התרבות הישראלית. הקרן מייחסת חשיבות רבה לפיתוח תרבות של צפייה בסרטים ישראליים בארץ ויוזמת ומפיקה שורה של פעולות לקירוב הקהל לקולנוע הישראלי.

מפעל הפיס

מועצת הפיס לתרבות ולאמנות גאה להיות שותפה למיזם שתכליתו קידום והעצמת יוצרות קולנוע בתחום העלילתי, מתוך רצון לתרום למגוון עשיר של עשייה ויצירתיות ושוויון מגדרי בתעשיית הקולנוע, תוך שימת דגש על איכות היצירות.

מועצת הפיס לתרבות מעניקה מדי שנה מאות מענקים לאמנים, יוצרים ורשויות מקומיות ויוזמת שורה ארוכה של פרויקטים בתחום הקולנוע ובתחומי אמנות ותרבות שונים בדגש על קידום יצירה מאזורים, קהלים ומגזרים שונים, מתוך רצון לתרום למגוון עשיר של עשייה תרבותית אמנותית עבור מי שמתגוררים גם מחוץ למרכז.

מנכ"ליות

דורית ענבר

הקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה - מנכ"ל

דורית ענבר שימשה כעורכת דין בין השנים 1988 ל-1999. בשש השנים האחרונות לפעילותה המשפטית, הייתה שותפה בחברה שהתמחתה בצדדים שונים של המשפט האזרחי והמסחרי. משנת 2000 ועד 2003, דורית כיהנה בתפקיד יו"ר מועצת הכבלים והלוויין וכן מנכ"ל מנהלת הסדרת השידורים לציבור, גופי הרגולציה של הטלוויזיה המסחרית והרב-ערוצית בישראל. בין השנים 2004 ל-2005, דורית שימשה כמנכ"ל טלעד, ובין השנים 2007 ל-2009, הייתה סגן יו"ר וחברה בוועד הפועל של רשות השידור. משנת 2008, דורית מכהנת כמנכ"ל הקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה וחברה במועצות המנהלים של מספר ארגונים. דורית בעלת תואר MBA במנהל עסקים ותואר ראשון במשפטים, שניהם מאוניברסיטת תל-אביב.

ד"ר נועה רגב

קרן הקולנוע הישראלי - מנכ"ל

בוגרת לימודי דוקטורט בחוג לקולנוע אוניברסיטת תל אביב. כיהנה בין השנים 2013-2022 כמנכ"ל סינמטק ירושלים - ארכיון ישראלי לסרטים ומנהלת פסטיבל ירושלים. לפני כן מילאה תפקידים שונים בתחום הקולנוע וביניהם מנהלת פסטיבל סרטי הסטודנטים תל-אביב ומנהלת סינמטק חולון. שימשה כמרצה לקולנוע באוניברסיטת תל אביב, מכללת ספיר, האוניברסיטה הפתוחה ועוד.

מנטוריות

ליאור נשר

ליאור נשר היא תסריטאית, עורכת תסריטים, מרצה לתסריטאות, חונכת תסריטים ויועצת אומנותית. בוגרת מגמת תסריטאות בחוג לקולנוע וטלוויזיה של אוניברסיטת תל אביב. מרצה לתסריטאות וחונכת תסריטים לסרטי גמר בבית הספר מנשר לאומנות ובמדרשה לאומנות בית ברל ומשמשת כלקטורית, מנטורית ועורכת תסריטים בקרן הקולנוע הישראלי, בקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה ובקרן רבינוביץ. בין הסרטים שערכה את תסריטיהם: "רק כלבים רצים חופשי" סרטו של ארנון צדוק ע"פ תסריט של אסי דיין, "ההיא שחוזרת הביתה" ו"כביש הסרגל" של היוצרת מיה דרייפוס, ו"עוד דקה את נעלמת" של הדס איילון שזכה לאחרונה במענק הפקה מקרן רבינוביץ. בין הפרויקטים הטלוויזיוניים שכתבה: סדרת הדוקו-דרמה "פעם בחיים" וסדרת הילדים והנוער "ראש גדול".

מאיה הפנר

תסריטאית, עורכת תסריטים, מרצה בחוג לקולנוע באוניברסיטת תל-אביב ובמסגרות פרטיות. סדרות טלוויזיה בהן כתבה: "מינכן" (דוקו-דרמה המצטלמת בימים אלו), "בטיפול", "ארץ קטנה איש גדול", "תיבת נח" ועוד. תסריטאית ראשית: "מונא", "חשופים" ו"השיר שלנו" (עונה 4). בימים אלו עובדת על תסריטים לשני סרטים באורך מלא - "מרציפנים", ו-"Mind the gap", ועל שתי סדרות - "קדחת מנילה" ו"אזרח העולם".

צילום: מגד גוזני

דקלה קידר

סופרת, תסריטאית, מלמדת כתיבה, מתמחה בליווי תהליכי פיתוח סיפור טלוויזיה ולקולנוע. ערכה וכתבה עבור סדרות טלוויזיה רבות. יוצרת ותסריטאית הדרמה "שעת אפס" ששודרה בתאגיד השידור הישראלי בבימוי איתן צור, כותבת את הקריינות בתוכנית "בואו לאכול איתי". שמונה ספרים פרי עטה ראו אור - למבוגרים, נוער וילדים, בארץ ובחו"ל. כלת פרס ראש הממשלה ליצירה עברית על שם לוי אשכול ופרס דבורה עומר לספרות ילדים ונוער. מלמדת בבית הסם שפיגל לקולנוע וטלוויזיה ובמעלה-בית הספר לקולנוע.

צילום: יהושע יוסף

צוות החממה

ניהול והפקה מטעם הקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה

אירית שמרת

מנהלת קשרי חוץ וגיוס המשאבים של הקרן. בעלת ניסיון רב בליווי פרויקטים משלב רעיון ועד למימוש. אירית הייתה שותפה לצוות כתיבת ההגשה, ההקמה והתפעול של פרויקט "גרינהאוס" הבינלאומי שיזמה הקרן ב-2006. בהמשך הייתה אירית מפיקה שותפה בחברת פישר פיצ'רס, בבעלותו וניהולו של הבמאי והמפיק דוד פישר, ביחד איתו הפיקה שני סרטים תיעודיים באורך מלא: "שישה מיליון ואחד" ו"מוסטאר הלוך ושוב". מפיקה ראשית של פרויקט "24 ירושלים", סרט בן 24 שעות, בהפקת חברת Zero One בגרמניה, שצולם עם 70 צוותי צילום במהלך יממה אחת, ומתעד יום בחיי העיר ירושלים.

רוני בהט

מנהלת תחום עלילתי ומפיקת חממת הנשים העלילתית של הקרן. יוצרת קולנוע ומשוררת. בשנים 2015–2018 הפיקה את פרויקט "גרינהאוס" הבינלאומי של הקרן. למדה במכללת מנשר לאמנויות ובוגרת תואר ראשון במדעי ההתנהגות. סרטה הקצר 'האלטעזאכן' (2018) הוקרן בפסטיבל טורונטו הבינלאומי (tiff) וזכה בפרסים. סרטה הקצר השני 'בגין' הוקרן בפסטיבל CINEMED במונטפלייה (2022), וממשיך את מסעו בעולם. בימים אלו רוני מפתחת את סרטה הארוך הראשון ועובדת על ספר שירה ראשון.

אחראיות מטעם קרן הקולנוע הישראלי

אביטל בקרמן

מנהלת פיתוח, קריאה ומיון בקרן הקולנוע הישראלי. מלווה אמנותית סרטים בשלבי פיתוח והפקה. יוזמת ויוצרת שותפה של הפרויקט "מאגר העדויות של הקולנוע הישראלי". זכתה פרס אמנות הקולנוע לשנת 2011 מטעם משרד התרבות והספורט. בעלת ניסיון רב בעריכה וניהול אמנותי של פרויקטים ובייעוץ לגופים שונים בתחום הקולנוע הישראלי.

דנה גורן סולומון

מנהלת פרויקטים מיוחדים בקרן הקולנוע הישראלי. בוגרת המסלול המלא של בית הספר סם שפיגל ירושלים. ניסיונה המקצועי כולל בימוי, תחקיר, לקטורה, הפקה ועריכת תוכן בפסטיבלי קולנוע, וניהול הפצה. במסגרת פעילותה זכתה בלמעלה מ-20 פרסים, מענקים ומלגות אישיות, בהם: פרס וולג'ין על סרטה התייעודי באורך מלא "דיפלומט", מלגה מטעם קרן הקולנוע CNC הצרפתית וקרן שוסטרמן בארה"ב.

יועצת הפקת סצנות ומפיקת פוסט

חלי הרדי

במאית, תסריטאית ומפיקה. בעלת תואר ראשון בהצטיינות בחוג לקולנוע וטלוויזיה באוניברסיטת תל אביב. הפיקה סרטים קצרים רבים ועבדה על סטים של סדרות טלוויזיה וסרטי קולנוע בתפקידים שונים כמנהלת תסריט ועוזרת במאי/ת ראשונה ושנייה. בימה מספר סרטים קצרים שהשתתפו בפסטיבלים ברחבי העולם וביימה סקנד יוניט בסדרה "המפקדת" עונה 1. בימים אלו כותבת את הפיצ'ר "זה לא מקום לילדות" (המבוסס על ספר) שקיבל מענק פיתוח מטעם קרן רבינוביץ. בנוסף זכתה במענק פיתוח לסרט הילדים "מזל" בתחרות הפיצ'יניג לסרטי ילדים 2019 מקרן הקולנוע הישראלי, והשתתפה ב-2019 בחממת נשים עלילתית לכתיבת פיצ'רים של הקרן החדשה לקולנוע עם הפרויקט הקומי SPERMICATION.

The image features a dynamic, abstract composition of overlapping geometric shapes. A large, vibrant red trapezoidal shape is the central focus, tilted upwards from left to right. This red shape is layered over a black trapezoidal shape that is also tilted in the same direction but positioned lower and to the left. The background is white. The text 'הצעות יוצרות' is centered within the red area in a clean, white, sans-serif font. The overall aesthetic is modern and minimalist, with sharp lines and a high-contrast color palette.

הצעות יוצרות

לייאובר

**תסריטאית ובמאית: שירה שניידר • מפיק: דני מוזס
מנטורית: מאיה הפנר • אורך משוער: 80 דקות**

תולה, נערה מתבגרת בוגרת לגילה, אך לא כמו שהיא חושבת, מעבירה עם יואל, גבר נשוי המבוגר ממנה בשנים רבות, יממה אחרונה של רומן בה היא מתמודדת עם הפער בין מציאות ופנטזיה.

סינופסיס

תולה בת 16, אך היא מזמן כבר לא הולכת לבית הספר. במקום זה היא מנהלת רומן עם השכן שלה יואל, בן 42, כשזוגתו יעל, לא בבית. הסרט מתרחש בחלון זמן בו יעל נתקעת בטיסת קונקשן, בלייאובר ידוע מראש של 24 שעות, בו תולה ויואל מעבירים יחד זמן שאול.

תולה מהלכת על חבל דק בין חייה הנורמליים, בית הספר ממנו היא נושרת, החבר הכי טוב שלה שמתרחק ממנה לטובת הילדים בשכבה, ואמא שלה - סופרת ליברלית ונרקסיסטית שמעודדת את הקשר החריג ולא יודעת בכלל שתולה עוד רגע עפה מהבית ספר. רק עם יואל תולה מצליחה להרגיש כמו האישה שחלמה להיות, הוא הגבר הראשון שסוחף אותה, מעריך את השכל והנפש הסוערים שלה, והיא מתאהבת בו בגוף ובנפש. גבולותיה אינם ברורים לה והיא מוכנה ללכת אחריו כמה רחוק שירצה פיזית, היא באמונה מוחלטת שהיא בשליטה.

בעוד הגבולות בין אהבה לניצול, בין אלימות למין ובין גרות לילדות מטשטשים, תולה צוללת עמוק יותר ויותר אל זרעותיו של יואל, מגיעה למצבים כואבים ומורכבים.

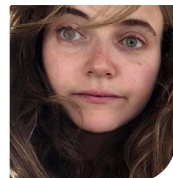
כשיעל חוזרת מהנסיעה, תולה מבינה שעבור יואל לא באמת היה סיפור אהבה ביניהם, אלא יותר רומן חולף. בהבנה כי איבדה גם אותו וגם את היכולת לחזור לבית ספר היא יוצאת ללילה אחרון של פגיעה בכל מי שפגע בה, נקמה ביואל ובאמא שלה, ומוצאת חברה חדשה בבת כיתה שהחשיבה לאויבת.

הצהרת כוונות

"לייאובר" הוא סרט התבגרות למבוגרים בלבד, השואף להיכנס מתחת לעור הגיבורה, ללפות את הצופה ולא לשחרר במשך כל חוויית הצפייה מהאינטנסיביות של היממה האחרונה בקשר של תולה ויואל. תולה נעה בין החללים של הבית של יואל, מנסה להתעלם מנוכחותה של האישה האחרת. היא בוגרת לגילה, אך לא כפי שהיא חושבת שהיא, ועוברת ניצול אלים על-ידו, גם אם בהסכמה. הסרט מנסה להיכנס ללא שיפוט אל הרגעים הריאליסטיים הגבוליים של חיה, ובזמן מסך אמיתי להראות פיסת חיים של סיטואציה מורכבת וקיצונית, כיצד היא נחוות על ידי אותה נערה ברגע האמת. דווקא בימינו, כשנשמעים עוד ועוד קולות וסיפורים על ניצול מיני, תקיפה ואונס, אני בוחרת לספר את הסיפור שלה, לא מתוך הצהרת הקורבן ברגע אחרי, אלא מתוך הרגע עצמו של האישה שמקבלת את הבחירות שלה, לפעמים ללא שליטתה, בלי לפחד לאתגר את השאלות המוסריות בדרך.

שפת הסרט היא של ריאליזם פיוטי, בו זמן המסך כמעט תמיד שווה לזמן האמת, והמצלמה כמעט כל הסרט עם תולה, גיבורת הסרט. אך בניגוד למציאות הקשה ולקצב הריאליסטי אנו חווים יקום קולנועי עשיר, תאורה וחללים במרקמים של צילום משנות השמונים, מוזיקת מטאל חזקה ורגעים של פרנויה חונקת - ביטוי לנפש ולנקודת המבט של תולה, שצובעת את המציאות ומהנדסת אותה לפי הפנטזיות שלה, שיקוף של הסרט בו היא חיה, סרט שמתרחק ממנה ככל שהמפגש עם המציאות לופת אותה חזק יותר. ההשראה הוויזואלית למרחב ודמויות היא צילומי הסטילס של הצלמת נאן גולדין, אשר תיעדה אנשים ברגעים האינטימיים ביותר שלהם, בין בדידות לשיכרון חושים.

שירה שניידר – בוגרת בית הספר לקולנוע וטלוויזיה ע"ש סטיב טיש באוניברסיטת תל-אביב. במסגרת לימודיה יצרה מספר סרטים קצרים. סרטה "ליידי בעולם של בני זונות" הוקרן בפסטיבל PÖFF:shorts באסטוניה ובפסטיבל הבינלאומי לסרטים בחיפה.

חלוצה

תסריטאית ובמאית: טלילה פרנק
מנטורית: מאיה הפנר · אורך משוער: 90 דקות

כשמנצ'י נפטר ומוריש להאמי, המטפלת הווייטנאמית שלו, את המניה החקלאית של קיבוץ המתפרק, היא מחליטה להוכיח לחברי הקיבוץ הסקפטיים שניתן לגדל אורז בנגב. בדרך, היא והסובבים אותה מבינים עוד משהו על שייכות, אמונה ואהבה.

סינופסיס

מנצ'י, המטופל של האמי (33), ממקימי קיבוץ "חלוצה" נפטר, ומוריש לה במפתיע את המניה החקלאית שלו. מאגר הקיבוץ מתפרץ ומציף את השדות סביבו, מה שמאיים על עתיד הקיבוץ ומצניח את המניה של האמי לכיוון האפס, והיא מבינה כי תאלץ לחזור לווייטנאם ללא הכסף עבור לימודי בתה. אחרי 8 שנים בישראל, יליון (9), הבת שלה חיה בווייטנאם עם הסבתא ודי אדישה כלפיה, לבעלה יש אשה אחרת ובעצם, אין לה בית לחזור אליו. האמי מגיעה לאסיפת הקיבוץ ומציעה את הדבר היחיד שהיא באמת יודעת לעשות: לגדל אורז בשדות המוצפים. שפמים נשמטים בתדהמה. ההצעה מועלית להצבעה והאמי יוצאת למאבק כדי לשכנע את חברי המשק הסקפטיים להמשיך בחזון הפרחת השממה. נעמי (60), מזכירת הקיבוץ הצדקנית לא יוצאת מגדרה כדי לעזור להאמי, אולי בגלל העניין המרובה שמגלה בהאמי הבן שלה, עומר (35), רווק נצחי ופוסט-טראומטי שמסרב "להיכנס לתלם". הצעתה של האמי מתקבלת והאורז נשתל בשדות המוצפים לצלילי תפילה בודהיסטית שהופכת לריקוד הורה סוער. הקיבוצניקים הציניקנים נסחפים אחרי הגידול החדש ומתגאים בו, ואוטובוסים של תיירים מגיעים לצפות בפלא של שדות האורז במדבר. בעוד שהקשר בין האמי לעומר מתלהט, בגזרת יליון נרשמת התקררות. יליון לומדת בחריצות, אבל ברור שמהו איתה לא בסדר. בינתיים השדות מתייבשים והאמי, מיואשת, מתקשרת הביתה ודורשת מיליון שתשתף מה עובר עליה. יליון נשברת ומספרת שקיבלה לראשונה מחזור וזה קרה דווקא בבית הספר, כשכתם אדום התפשט על מכנסיה לקול צחוקם של הבנים בכיתה, והיא לעולם, לעולם לא תחזור לבית הספר.

ילין מתייפחת, חבוקה בזרועות סבתה, ובצד השני של העולם, אמא שלה מנתקת ורק אז בוכה. לבדה. האמי עולה למאגר שמשקיף על שדות האורז המיובשים וכועסת על עצמה, על כך שהעזה לחשוב שהיא תצליח, שאכזבה את כל מי שהאמין בה. עומר מנחם אותה. הוא כבר מזמן לא מאמין בכלום ובטח לא בקיבוץ. הם עושים אהבה (סוף סוף) וברגע השיא נשמע רעם, ומבול ניתן על האדמה היבשה, מרטיב את עומר והאמי שצוחקים בטירוף, עירומים כביום היוולדם. עומר מציע להאמי שתישאר איתו בקיבוץ, שיתחבאו ביחד מהעולם. אבל האמי לא רוצה יותר להתחבא. היא מודיעה לילין שהיא בדרך הביתה, ומותירה בשדה הצהוב והמיובש ריבוע ירוק יפהפה, אותו יטפח הקיבוץ לצרכי תיירות.

הצהרת כוונות

נולדתי בקיבוץ רעים, יישוב שיתופי בנגב המערבי. ילדותי עברה עלי ברגליים יחפות בין פינת החי, הוואדי והשדות. כשהגשם הראשון היה יורד היינו נכנסים, כל ילדי הגן לעגלה, מסתובבים ברחבי הקיבוץ וצועקים ביחד: "הגשם בא! הגשם בא!". כשהתבגרתי הבנתי שהסביבה המוגנת שגדלתי בה הייתה בועה בתוך עולם קשה ואכזרי. לילדותי בבית הילדים, שהתרגלתי להתרפק עליה כחוויה מעצימה ומלאת הרפתקאות, התווסף צילו של חסך עמוק בהשגחה ובקרבה הורית.

כיום הקיבוץ השתנה מאוד והוא נמצא בשלבים האחרונים של מעבר להפרטה מוחלטת, שבה כל אחד מקבל לפי גובה המשכורת שלו ולא לפי צרכיו. כשאני נמצאת בקיבוץ עיניי נמשכות אל ותיקי הקיבוץ שבניהם עזבו, הנעזרים במטפלות סיעודיות מארצות רחוקות. נשים אלו עוזבות את ילדיהן לשנים ארוכות על מנת להבטיח להם קיום ועתיד טוב יותר. הן מטפלות בקשישים בחמלה ומסירות מעוררות השתאות, בו בזמן שילדיהן חווים את הריחוק והחוסר. הסרט משרטט קו עדין שמחבר בין הנטישה שחוו ילדי הלינה המשותפת (כמו עומר), והנטישה שחווים ילדיהן של המטפלות הזרות.

"חלוצה" הוא סרט דרמה קומי שמתרחש בקיבוץ דרומי שלימינו ועוסק בשאלות של זהות ושייכות. העולם הקיבוצי ההזוי לעיתים, יבוא לידי ביטוי דרך פס הקול: התפילות הבודהיסטיות של האמי שמתמזגות עם שירי החלוצים וריקודי ההורה, הצרימות של מערכת ההגברה הקיבוצית החבוטה והקריוקי של המטפלות הסיעודיות. העיצוב האומנותי ידגיש את הצהוב והחום שמייצגים את הקיבוץ המיובש והשמרני ומולם הירוק שהאמי תמיד לובשת ומביאה לתוך חייה.

כאשר האמי מנסה לשכנע את חברי הקיבוץ לשתול אורז בשדותיהם היא מצטטת את בן גוריון שאמר ש"כדי להיות ציוני צריך להאמין בניסים". היא מזכירה למקימי הקיבוץ הקשישים את עצמם כשהיו צעירים והאמינו שהכול אפשרי. האמי לא מצילה את הקיבוץ כלכלית, אך מצליחה להשאיר אחריה שובל של אמונה בסולידריות בין אנשים.

טלילה פרנק – בוגרת החוג לקולנוע באוניברסיטת תל אביב ותואר שני לקולנוע במכללת ספיר, דרמה תרפיסטית ומנחת קבוצות. קיבוצניקית לשעבר ובעתיד, כי "אפשר להוציא את האישה מהקיבוץ אבל אי אפשר להוציא את הקיבוץ מהאישה". במאית הסרטים הדוקומנטריים "סובב קיבוץ" (2009) "המלחמה האחרונה של ילדי טהרן" (2017) והסרטים העלילתיים הקצרים "סוף דוב" (1997) ו"פנס בודד" (2022).

גרסת (הבת של) הבמאי

**תסריטאית ובמאית: אחינעם קפון · מפיקים: גם סרטים
מנטורית: ליאור נשר · אורך משוער: 90 דקות**

במאית צעירה המביימת את סרטה הראשון, נעזרת באביה, במאי שוברי-קופות כריזמטי, לפצח סצנה שהיא מתקשה איתה. חדירתו אל הסט שלה הופכת לשדה קרב סביב מהו סיפור שראוי להיות מסופר, ומהם חיים הראויים להיקרא חיים.

סינופסיס

מיקה (26), במאית צעירה, מגשימה את חלומה – ומביימת את סרטה הראשון. היא כתבה תסריט אינטימי, משולש אהבה בין זוג יציב והשכן שעובר לגור לידם. את הסרט היא עומדת לצלם בבית שלה ושל נועם, הבן-זוג האוהב שלה. כל-כך אוהב, שמוכן לשחק בסרט שלה למרות שאינו שחקן, להפקיד בידיה את דמותו, ולהתמודד עם שני השחקנים היפים והמבטיחים שמשחקים לצידו – אחת את דמותה של מיקה והשני את השכן.

כשמיקה נתקלת בקשיים מול סיקוונס הסיום של הסרט – בו דמותה בוחרת להישאר בבית ולא לממש את הרומן עם השכן – היא פונה לעזרתו של אביה, אמיר (65), במאי קולנוע כריזמטי שאחראי לסרטים הכי רווחים שיצאו בישראל. תהיה יועץ צללים, היא מבקשת ממנו. אבל אמיר לא יודע להיות בצללים. והנוכחות שלו על הסט הופכת למאבק לא רק על הסצנה, אלא גם על נרטיב החיים של כל אחד מהם

בניגוד לאמיר הגדול מהחיים, מיקה יצאה, מה לעשות – קצת אינדי. אמיר מאמין בווליום גבוה, בסיפורים ובצבעים עזים. ויותר מזה – הוא מאמין שחייה של מיקה ראויים להיות כאלה. בדמות שהיא כתבה יש זעקה לחיים עוצמתיים, החיים שהוא יודע שהיא נועדה להם. החיים שהוא עצמו חי כשהוא היה בגילה. הדמות לא צריכה לחשוב על בגידה, היא צריכה לבגוד. לפעול. ואילו

מיקה, מתוסכלת שאינו מבין אותה, דורשת מאביה ללכת "מעבר לרגיל" שלו, המסחרי, הנמוך, אל העומק האומנותי שהיא בטוחה שיש בו. מבטלת בכך את כל יצירתו. היא נלחמת על יצירה אותנטית, מעודנת, ועל חייה עם נועם המתוק, המשתקפים בה. היא מתחילה לראות סדקים בדמותו של אמיר – שמזלזל בנועם, שמנסה לשמור על נעוריו. אך גם סוחף אחריו את הצוות עם הפנטזיות שלו, מפלרטט עם השחקנית, מצליח להשיג עוד כסף עבור ציוד מפואר. היא נעה בין מאבק מולו לחמלה אל מול הזדקנותו, שנחשפת לה כמו בצל, שכבה ועוד שכבה. אבל בדרך מאבדת את עצמה – כאשר כמו נבואה שמגשימה את עצמה מתוך הסרט – מיקה והשחקן שוכבים. נועם מגלה על כך. חייה של מיקה מתפרקים. היא הפכה להיות אבא שלה. דווקא אז – היא מוותרת. היא נותנת לאבא שלה את המושכות. "זה לא שלי יותר", היא אומרת לאמיר "קח את זה".

למחרת הכל מוכן לסצנת השיא – הציוד היקר שאמיר השיג, האווירה המקצועית. אבל נועם נעלם. מיקה מחליטה ללכת למצוא אותו, היא ומצלמה ידנית. רק אז, רחוק מהסט שיצרה ומאביה, היא מצליחה לצלם את מה שהיא באמת רוצה. לספר את הסיפור שלה.

הצגרת כוונות

לפני שנה וחצי ביימתי את הסרט הקצר הראשון שלי. הוא היה סרט עצמאי, אישי ואינטימי מאוד, בו בן-זוגי ואני שיחקנו. אבא שלי, במאי בעל ניסיון, הגיע לסט הסטודנטיאלי והצעיר שלי. מתוך הביטחון שהיה לי – הנה אני כבר אישה בעלת סט משלה – הזמנתי את אבא שלי להיות על המוניטור בזמן שאני משחקת. אלא שאז, באימפולס של במאי, הוא לא התאפק והחל לפרש את הטקסט שכתבתי, לביים אותי. ולחרדתי – גם באופן טוב יותר ממה שאני הייתי מסוגלת לו באותו רגע. ראיתי את המבט המערץ שהצוות תלה בו, השאלות ששאל אותי, המבט החד שלו, השוני ביננו – גרמו לי להביט על מה שיצרתי עם סימן שאלה. היינו בעת ובעונה אחת אבא והילדה הקטנה שלו – ושני במאים שנלחמים על מי ינצח על הסצנה.

הסיטואציה הזו עומדת בבסיס התסריט "גרסת (הבת של) הבמאי". הסרט ידון במיניות ונעורים דרך אבא שמסרב להזדקן ובת שלא טובה בלהיות צעירה, לא לפי הסטנדרטים של אביה. התמה מתחת לפני השטח המובילה את הסרט היא גברים ונשים. יצירות של נשים לרוב מבוטלות כסיפורים קטנים, לא חשובים. ונשים פעמים רבות מפחדות לתפוס מקום במרחב. ליצור סיפורים גדולים. זו הטענה של אמיר, שמאמין שמיקה "נשית" ביצירה שלה, כלומר לא לוקחת מקום. לא בסיפורים שהיא מספרת ולא בחיים שהיא בחרה לחיות.

הטון של הסרט יהיה מצחיק, פיוטי ורגשי. רפרנסים לסרט עבורי הם "טוני ארדמן" (מארן אדה), "בין עצי הזית" (עבאס קיארוסטמי), ו"שלושה ימים וילד" (אורי זוהר). סרטו של זוהר, כמו הסרט הזה, הוא יצירה בה ירושלים, על כל קדושתה, היא דווקא מצע לחיים חילוניים ומיניים.

זהו סרט על אמת מול אמנות, על פנטזיה מול מציאות, כפי שמתבטאים בקשר בין אבא ובת ובסיפורים שהם מספרים אחד לשנייה, ואחד על השנייה.

אחינעם קפון במאית, כותבת ושחקנית. בוגרת בהצטיינות של מסלול תסריטאות בביה"ס סם שפיגל לקולנוע וטלוויזיה. סרטה הקצר הראשון, "הוא יכול לישון על הספה", זכה בציון לשבח בפסטיבל הקולנוע ירושלים ובפרס בפסטיבל הבינלאומי לסרטי סטודנטים בתל אביב. בימים אלה מפתחת את התסריט "גרסת (הבת של) הבמאי", שקיבל מענק פיתוח מקרן רבינוביץ.

פועמה

תסריטאית ובמאית: אפרת רסנר שפע
מנטורית: דקלה קידר • אורך משוער: 90 דקות

לאחר שבעלה מת במפתיע ואבריו נתרמים, יולה כמהה לפגוש את האדם שבגופו פועם לבו של אהובה. אלא שנתרם הלב מסרב לקשר עמה. יולה מחליטה להיכנס לחייו מבלי שידוע מי היא עבורו. הקשר שמתפתח ביניהם, כמו השקר שהולך וגדל, יחייב בסופו את יולה להתמודד עם כאב הפרידה.

סינופסיס

יולה (45), סופרת במחוסם כתיבה, מאבדת במפתיע את בעלה אמיר בתאונה ולאחר מותו איבריו נתרמים. בניגוד לכל הסובבים, יולה לא מצליחה לחוש את הכאב שמצופה ממנה. היא מנותקת רגשית.

בעקבות מפגש תמיכה של אד"י, המחשבה שלבו של אמיר חי ופועם בגוף אחר מניעה גם בה משהו. והיא מתמלאת ברצון עז לפגוש את האיש שנושא את לבו. אלא שבניגוד לכל הנתרמים, נתרם הלב, מסרב להיפגש איתה. יולה לא מצליחה להשלים עם זה, והרצון לפגושו הופך לאובססיה.

יולה מנסה להשיג את פרטי התורם בדרכים לא חוקיות, גבריאלי (57) מורה לפסנתר בחיפה, נשוי, וכאשר מצליחה היא מתחילה לעקוב אחריו ולהביט בו מרחוק, ומחליטה ללמוד אצלו פסנתר, כדי לפגוש אותו. המפגש מוביל להתפתחות של מערכת יחסים - כאשר עומד ביניהם השקר של יולה שהולך וגדל ככל שהקשר ביניהם מתהדק.

בשיעורי הפסנתר הם הולכים ונפתחים אחד לשני, גבריאלי חושף בפניה שהלב החדש הפך אותו לאדם בריא אבל הרבה פחות מאושר. יולה מנסה לתקן את זה ולעזור לו.

במקביל, הממד המוזיקלי והיצירתי ביניהם, כמו גם הבריחה מהחיים, פותח אצלה את מחסום הכתיבה שמלווה אותה כבר תקופה ארוכה והיא לראשונה מזה זמן רב מצליחה לכתוב את ספרה. אבל בגזרות אחרות היא משלמת מחיר, בעיקר מול ילדיה, תמר (12) ואביתר (8), שזקוקים לה יותר מכל לאחר אובדן אביהם, אך יולה נעדרת מחייהם.

סבך השקרים של יולה יגדל והיא תאבד שליטה על החיים שלה וכשהאמת תצא לאור תיאלץ יולה להתמודד בפעם הראשונה עם הכאב העצום ולהתמודד עם האובדן.

הצהרת כוונות

כל חיי הייתי חרדה מהמוות של הקרובים אליי ביותר, המחשבה הזו שפתאום ימותו ואצטרך להתמודד עם הכאב הזה הייתה הפחד הגדול ביותר שלי, חשש אמיתי שהנפש שלי לא תוכל מול הסופיות הבלתי מתקבלת על הדעת של המוות.

בהמשך השנים, בזמן לימודי הקולנוע שלי, פגשתי את המוות מקרוב יותר, כאשר אח של בעלי נפטר מסרטן, והעיסוק בהתמודדות עם אובדן וזיכרון הפכו להיות חלק מהותי מהיצירה שלי – סרט הגמר שלי עסק בנושאים אלו וגם שם בחורה נכנסת לחיים של אדם אחר והקרבה והזרות שביניהם יוצרת רגע מכוון עבור שניהם; במובן מסוים, אני מרחיבה את ההתבוננות והחקירה בנושאים אלו בסרטי הארוך "פועמת".

ב"פועמת", יולה הגיבורה בעצם חווה את הפחד הגדול ביותר שלי ומאבדת במפתיע את בעלה אמיר בתאונת דרכים, ההתמודדות שלה עם האובדן אינה קונבנציונלית, תחילה היא מעין מנותקת רגשית מהאובדן אך בהמשך מחליפה את הניתוק במסע לתוך חייו של האדם אשר קיבל את לבו של בעלה, מסע שגם היא אינה יודעת באופן מודע מה היא מחפשת בו, אך כמיהה עזה לסגירת מעגל שטומן בחובו אשמה וגעגוע מובילים אותה בדרך. השקר שלה ילך ויסתבך ובסוף היא תבין שאין לה ברירה אלא לכאוב את כאב האובדן על מנת להיפרד ולהשתחרר, להמשיך לחיות.

הסגנון הקולנועי שאני בתור צופה הכי נמשכת אליו הוא סגנון המצליח לשלב בין סיפור לשיירה – מצד אחד נרטיבי אך בעזרת מבע קולנועי עז וסצנות ייחודיות לתת גם ממד פיוטי שיוצא מהסיפור הקונקרטי ונותן רגעים של התבוננות על החיים – התבוננות המכילה בתוכה את התמות של הסרט – אובדן, אהבה וחוסד .

אפרת רסנר בוגרת בהצטיינות של ביה"ס סם שפיגל לקולנוע וטלוויזיה. סרט הגמר שלה "לא לגעת", זכה בפרס הסרט המצטיין של הכיתה והוקרן בעשרות פסטיבלים בארץ ובעולם וזכה בפרסים. מאז סיום לימודיה כתבה וביימה שני סרטים קצרים נוספים – "מבט שלישי", אשר הוקרן גם הוא בפסטיבלים רבים ביניהם Palm Springs Shortfest ו-SLAMDANCE, וסרטה השני "זרה" המתחיל עכשיו את הפצתו. קיבלה שני מענקי פיתוח לסרטים באורך מלא, אחד מהם עבור הסרט הנ"ל.

מיכל מהקומה מעל

**טריטוריה ובמאית: הדס נוימן • מפיק: אדר שפרן, פירמה פילמס
מנטורית: דקלה קידר • אורך משוער: 96 דקות**

מיכל (40) היא אישה-ילדה שמסרבת להתבגר. אם זה היה תלוי בה, היה ספר ששמו פיטר פּינֵית. הריון לא רצוי מחבר את גורלה בזה של אלדר (45), עוד מבוגר תלוש, ודורש מהם, איך לא, להתבגר כבר.

סינופסיס

מיכל (40) אמנית רב תחומית, חוזרת אחרי חמש שנים בהולנד לביקור בקיבוץ ילדותה לרגל אירוע לכל נפטרי העשור, ביניהם אביה. מיכל מתמקמת בדירה קטנה בקומה העליונה של קומפלקס דירות יחיד בקיבוץ, מעל הדירה של אלדר (45), חשמלאי הקיבוץ. אלדר הוא רווק נחמי, גבר-ילד שיודע הרבה דברים על חשמל, אבל מעט מאוד על אנשים ועל יחסים. אנשים סביבו תוהים אם הוא על הרצף או סתם מוזר. במהרה הופכת מיכל להיות מושא אהבתו של אלדר למרות שאין ביניהם שום מושא, נושא או נשוא. והם שוכבים פעם אחת, גורלית, בה מיכל נכנסת להריון. עכשיו היא צריכה להחליט מה לעשות: בגיל 40, ללא בית, עם קריירת אומנות מדשדשת ואלדר - האדם האחרון שאפשר לסמוך עליו כשותף לחיים. ועובר אחד.

שעון העצר מתקתק ומעמת את מיכל ואלדר עם עתידם - לבד או משותף, עם תינוק או בלי. לבסוף מיכל מחליטה להשאיר את ההיריון אבל לא את אלדר. מאוהב ושבור לב, אלדר עושה הכל כדי לזכות בליבה, כולל הליך גישור מפתיע, שבזכותו אלדר יוכל לבלות זמן עם העובר שעוד לא נולד - כלומר עם הבטן של מיכל. ומיכל נאלצת לאפשר את הדרישה המופרכת כשמסתבר שיש לה תוקף משפטי. אלדר משקיע בפגישות; מספר לבטן סיפורים ומנגן לה שיר אחד שיודע שמיכל אוהבת שוב ושוב עד שהופך מאוס. בניגוד לכל הציפיות, נוצרת בין השניים שגרה חדשה שחושפת את מיכל לקסם הלא צפוי והאינפנטילי של אלדר.

היא אפילו מזמזמת את השיר באמבטיה. אולי אלדר מוצא חן בעיניה באמת? המסגרת המשפחתית החדשה מבלבלת את שניהם וגשית, וכשמיכל יוצרת קשר עם גבר אחר, אלדר מגיב בקיצוניות ומפסיק לבקר אותה. כשהיא יולדת, אלדר לא שם. כשאחיה מראה לה שהפעולות שלה מול אלדר גורמות לו לנהוג כמו האבא הלא נוכח שלהם, היא מחליטה להילחם על האבהות שלו. אבל אלדר מסרב.

כשמיכל מגיעה הביתה עם התינוקת היא דופקת על דלתו. אלדר מתרגש מאוד לראות את בתו לראשונה. הוא דומע. התינוקת גם דומעת. יותר בוכה בקולי קולות. השיר ברדיו מתחלף לשיר המאוס ההוא, זה שהיה מנגן לתינוקת כשעוד הייתה בבטן. התינוקת נרגעת לכמה רגעים. אלדר ומיכל מביטים אחד בשנייה, לא מאמינים. מיכל מסתכלת על מבנה הקומפלקס שעזבה, על השכנים נכנסים ויוצאים, נשענים על משקופי הדלתות ומעשנים, יושבים על ספה שבמרכז הרחבה וקוראים עיתון. היא מחייכת אליהם, הם מחייכים בחזרה ומנפנפים לה לשלום.

הצהרת כוונות

הדס (38) אמנית, קולנוענית, פרפורמריט שמופיעה לפעמים על במות. גם היא גרה בהולנד, גם היא חזרה לגור בקיבוץ. גם אבא שלה לא היה נוכח ונפטר. ועכשיו היא כותבת על זה.

הבקיאות המוגזמת שלי במרכיבי החיים הללו, מאפשרת לי לכתוב אותם לכדי סיפור המורכב מחלקיקי מציאות הסיפור שלי, אך נאמן לעצמו. הקרבה לחיים עצמם, אך גם ההרחקה, הן דרך התמודדות, כמו גם ההומור. המתח הזה בין מאבקה של מיכל על המקום הלא מתחייב - לא למשפחה, לא למקום ובית, לא לעבודה ובדידותה העמוקה ומוזרותו של אלדר, לבין ההבנה שבגילה המשמעות של הפלה היא אולי שלא יהיה לה לעולם ילד/ה, מלווה את הסרט כמוטיב.

ההיריון מאלץ את מיכל להתמודד עם שאלות שגם אני מתמודדת איתן בחיי האישיים: האם היא רוצה להיות אמא, והאם עכשיו, לפני שהיא מאוחר מידי? האם היא בוגרת מספיק? האם להיות אמא זה אומר להתבגר? האם היא עסוקה בלעשות אמנות על החיים במקום לחיות אותם?

הסרט מעוניין להעלות שאלות גם בנוגע לרעיונות חברתיים גוססים - מבנה התא המשפחתי הנורמטיבי, הקיבוץ. דרך התבוננות בדירות היחיד בקומפלקס, בתי המשפחות והאנשים המתבגרים בגפם עולה תהיה על הארכיטקטורה החברתית; על מודלים שאמורים לשאת רעיונות שכבר לא רלוונטיים. מיכל והדס מתחילות מתנדטיות - הן חסרות מקום ושקט וזקוקות לעוגן בחיים, כזה שבטוחות שיודעות איך הוא אמור להיראות, בגיל שהוא גבולי בעיני עצמן, ומסיימות בשחרור הרצון למצוא עוגן וההבנה שהדרך לגדול ולשחרר היא להתקדם קדימה עם מה שיש ולא עם מה שאין. זה סיפור אהבה, אבל לא דווקא רומנטי אלא אהבה במונח הרחב שלה: לסובבים אותנו, למקום, לעצמנו. קומדיה רומנטית בה הרומנטיקה מוטלת בספק והקומיות משורטטת בעדינות, בתוך עולם ריאליסטי. היא נובעת מסיטואציות אבסורדיות, מתוך הקושי והעצב. כזו שמעלה את השאלה: אם זה כל כך מצחיק, למה בא לי לבכות?

הדס נוימן קולנוענית ופרפורמריט הנהנית לעררב ז'אנרים וצורות. בוגרת תואר ראשון בהצטיינות מספיר ותואר שני מהאקדמיה לקולנוע בהולנד. סרטיה הקצרים הוקרנו בפסטיבלים מכובדים בארץ ובעולם. בימים אלו עובדת על: סרט קצר (הקרן החדשה ומדרום), סרט תיעודי באורך מלא (חממת פיתוח הקרן החדשה), שלו יש גם גרסת במה שנמצאת בסיבוב הופעות בהולנד. "מיכל מהקומה מעל" נתמך בפיתוח ע"י קרן רבינוביץ.

חפתיי

תסריטאית ובמאית: חווה טיזנר מנטורית: ליאור נשר · אורך משוער: 90 דקות

שני דורות של אחיות, בין אתיופיה לישראל, מתמודדות עם קללת הברייה הרובצת עליהן וקורעת אותן מבפנים.

סינופסיס

חפתיי (אחותי) - זהו סיפור בין-דורי שנע בין העבר באתיופיה - להווה בישראל. תחילתו באתיופיה שם אזלש (19) יולדת את בתה הבכורה אמרש. היא נמצאת בבית הנידה, כיוון שבאתיופיה אישה הכורעת ללדת נחשבת טמאה ועליה לשהות שם במשך 80 יום. לצדה אחיותיה המביאות לה מזון וסועדות אותה. אולם בתום התקופה אזלש מסרבת לעזוב את בית הנידה ולחזור לבעלה המבוגר, שמכה אותה, אליו נישאה בכפייה, כיוון שמשפחתה ניסתה להרחיק אותה מגטהון. בחור צעיר בו התאהבה, אבל גטהון הוא ברייה והמשפחה לא תיתן לבושה הזו לקרות.

אזלש נשאת בבית הנידה למרות תחנוניהן של אחיותיה. אזלש בוחרת בחופש שלה ולא נשברת גם כשמרעבים אותה - אחיותיה ואמה מסרבות להמשיך לתת לה אוכל. כל נשות הכפר מקללות אותה, אמה לוקחת ממנה את בתה, אבל היא בוחרת להישאר בבית הנידה ונאלצת לשלם מחיר כבד. בשם האהבה, היא מוותרת על הבת שלה, על אחיותיה, על משפחתה ועל כבודה.

כעבור שלושים ושמונה שנה בישראל - השבעה של אזלש, לשבעה מגיעים אורחים ובני משפחה רבים ובניהם אחיותיה של אזלש. רבקה (35) בתה של אזלש, שהייתה מאד קרובה אליה וספגה ממנה את סיפור העבר, לא מוכנה לקבל את נוכחותן של דודותיה בשבעה. בניגוד אליה האחות הצעירה ליאת (27) מוצאת נחמה בנוכחותן. ליאת היא אם חד-הורית שמתגוררת עם הוריה ורבקה היא אשת קריירה מצליחה ואין לה ילדים. בעצת אמה, רבקה עשתה טיפולי פוריות והיא נמצאת בהיריון בסיכון גבוה ושומרת על-כך בסוד.

לשבעה מגיעה באופן מפתיע אחותם הבכורה אמרש (38) שחיה בארה"ב ואותה לא ראו מעל עשור. המפגש איתה יעורר את פצעי העבר ויביא את היחסים עם הדודות לכדי מריבה גדולה. ברגע הזה רבקה תדמם ותאבד את הכרתה, ההיריון ייחשף ותהיה סכנה לחיי העובר. התמוטטות הזאת תוביל את שלושת האחיות להבנה שהן צריכות להיות שם אחת בשביל השנייה, ולא לתת לסיפור העבר להמשיך להשפיע עליהן. הן מגלות אחת את השנייה מחדש ולראשונה מכירות בכך שאימן ניסתה לעשות עבורן את הטוב ביותר, ושהיא הייתה אישה חזקה ומהפכנית בדרכה.

הצהרת כוונות

ברייה! עבד! מצורע! טמא! שחור!

ברייה הם העבדים של האתיופים. זהו נושא שלא דובר מעולם, נשאר בתוך הקהילה ששומרת אותו בסוד. בתוך השקט שמאפיין את הקהילה מסתתר לו עולם סוער של מעמדות, בגידות, סודות ועוד. הדברים הללו מבעבעים מתחת לפני השטח וכשהם מתפרצים זה יכול להיות מאוחר מדי. אני מאמינה שהשתיקה וההסתגרות פנימה, לא מאפשרים לטפל ולהוקיע את המוסכמות החשוכות הללו.

זהו סיפור אוניברסלי של מי שנולדו למעמד הלא נכון. בדומה לרבקה וליאת גם אני נולדתי למעמד זה. אחרי שנים של שתיקה בגיל 25 בשיחה רנדומלית עם אחותי הגדולה גיליתי שאנחנו ברייה. בילדותי הרבינו לקרוא בשמות אחד לשני "טוקור ברייה" (עבד שחור) הייתה אחת הקללות הפופולריות ולי לא היה מושג שאת עצמי אני מקללת.

העיסוק הבין-דורי הוא חלק בלתי נפרד ממני ומהיצירה שלי. היום השמח בחיי הוא גם היום העצוב בחיי. היום בו בני בכורי נולד, הוא גם היום בו נפרדתי מאמי שנפטרה ממש באותם הרגעים. הרגע של המעבר בין העולמות, בין החיים – למתים, הקשר בין העבר להווה, בין דור לדור, אלה נושאים שמעסיקים אותי ומרתקים בעיניי. עברו שבע שנים מאז שאמי נפטרה וככל שעובר הזמן אני מבינה כמה אני לא יודעת עליה. היא הייתה אישה מאד שקטה ולא דיברה הרבה, לאחר מותה נחשפתי לסיפורים שמגלים לי דמות אחרת מהאישה והאמא שהכרתי.

דרך הפרויקט "חפתיי", אני מבקשת להביא את סיפורן של אמי ושל נשים אחרות. לגלות את הסיפורים שנשמרו בבטן ונקברו באדמה, ולהוציאם החוצה אל העולם.

חיה טיזאו שחקנית ויוצרת עצמאית. בעלת תואר ראשון בלימודי אפריקה ותיאטרון מאוניברסיטת תל אביב ובוגרת הסטודיו למשחק "ניסן נתיב" תל אביב. לאחר שנים של עשייה בתחום התיאטרון ב-2018 כתבה והפיקה את הצגת היחיד שלה "האור של אלמז". ההצגה זכתה בפרס הראל לשנת 2019. ובימים אלו עובדת על הפקת תיאטרון חדשה.

גפן

תסריטאית ובמאית: מיכל חמדי מנטורית: ליאור נשר · אורך משוער: 90 דקות

כנרת קלאסית צעירה מנסה לשנות את מהלך חייה, כשהזדמנות בלתי צפויה להיבחן לקבוצת הכינור השני של התזמורת הפילהרמונית, עולה בעולמה. אמה, מהמרת כפייתית במשחקי קלפים, נעלמת שוב מהבית ולקחה איתה את הכינור.

סינופסיס

גפן (24), כנרת קלאסית צעירה, מתגוררת במורד גשר ההגנה המקשר בין התחנה המרכזית לדרום מזרח העיר, בשכונת התקווה. אמה, שושנה (56), מהמרת כפייתית במשחקי קלפים שמושכת אותה בעקביות אל תוך האפלה שלה. גפן עובדת בבר של מסעדת שף במרכז העיר, את הטיפים שהיא מרוויחה היא מקפידה להפקיד, מכסה הסדר חוב לבנק שאמה סיבכה אותה בו. אור נשפך עליה בנקודה ספציפית בדינמיקה שלהן, בה גפן מתווכחת עם ההבנה שהיא מתפקדת כאמא לאמא שלה, איפה שהיא צריכה אמא באופן הכי בסיסי.

כשהזדמנות להיבחן לקבוצת הכינור השני של התזמורת הפילהרמונית עולה בעולמה, גפן מואסת בחייה כפי שהם ומחליטה למצוא גאולה במוסיקה. היא מנסה להגדיר עצמה מחדש ומתכוננת לאודיציה. אבל שושנה נעלמת שוב מהבית. זה ריטואל שחוזר על עצמו בכל פעם שהיא מסתבכת בחוב רציני, אלא שהפעם היא לקחה איתה את הכינור. גפן יוצאת למסע בעקבות הכינור הצרפתי שלה. בלי הכינור, נתלש מרכיב מהותי בזהות שלה, ייסוריה הפנימיים מהדהדים זהות קרועה בין העליבות וההרס העצמי שאופפים את מציאותה ובין התקווה הפיוטית למצוא שייכות וצוהר אל עולם המוסיקה הקלאסית אליו כמהה להגר. הגירה אירונית, מרחק גשר אחד וכמה רחובות שפוער את הפער הזה בחייה, ושהיא מגלמת בתוכו חוט מקשר. לגפן נרקם קשר בוסרי עם גל, מלצרית חדשה שלומדת משחק בסטודיו מוכר בשכונת התקווה, אבל התמימות של היחסים שלהן נסדקת כשגל מתקבלת להצגה ב'הבימה'.

גפן נבלעת במשמרות בבר, מכסה את החוב של אמא שלה בתקווה לקבל את הכינור שלה בחזרה. גל דועכת מחייה, עוברת ממשמרות לילה בבר לעולם הבוהמיני של התיאטרון הרפרטוארי.

ככל שאנחנו שוהים עם גפן תחת ההשפעה של אותן תקוות מסומאות, אנחנו מרגישים כמה היא בעצם די דומה לאמא שלה; שתיהן אוטסיידריות, כל אחת בעולמה, רודפות אחר תקוות רעועות כאקט של בריחה ממציותן העגומה. זו חולמת לחלץ ולהגדיר עצמה מחדש דרך הכינור, וזו חולמת 'להביא את המכה' שתחלץ אותה ממצוקותיה היומיומיות. גפן מהדהדת את ניסיון ההגירה שלה כשהיא עולה על האופניים את גשר ההגנה, צפה תחושת הסיזיפיות שבמסע שלה. מנגד, לעיתים נושבת רוח חופשיה כשהיא רוכבת על האופניים את הגשר הזה; הגורל שלה מונח על כתפיה והאפשרויות הטמונות בו. בניסיון לשנות את מהלך חייה, כשהדרכים המקובלות לא עובדות, היא פונה לחפש פתרונות איפה שאסור. וכל אותם רגעים אפלים היא חושבת על הסנטה השיעית לכינור של בטהובן, הפתטית; אותה חולמת לנגן באודיציה האחרונה שהולכת ומתקרבת.

הצהרת כוונות

דרך עיניה של גפן ארצה לשרטט פער שנפער ומתרחב בחייה, מתוכו עולה מערכת יחסי הפכפכה בינה ובין אמא. הן לא מצליחות למלא פריים בצורה הרמונית או מלאה, תמיד משהי נחתכת, מפריעה לשנייה. השפה הוויזואלית של הסרט תהדהד את חוויות ההתפכחות ואת חוסר השייכות בעולמה. בכל פעם כשגפן מגיעה להיכל התרבות, אנחנו מרגישים את הפער נפער יותר ויותר בין המציאות שלה ובין הרצון שלה להגר לשם. למרות שהסרט ניחן ביסודות מלודרמטיים, הוא מוגש בדרך הפיוטית בה גפן חווה את עולמה. אותו עולם פיוטי שנקרע בעקביות על-ידי מנגוני ההרס העצמי המשותפים לה ולאמא.

גפן בוחרת לעבוד על הסנטה השיעית לכינור של בטהובן - הסנטה הפתטית. היא מכניסה את חוויות ההתבררות שלה לקונטקסט פתטי שמלא גם בפאתוס, כמו מודעת לעצם היותה גיבורה טרגית. גפן תמיד לבושה בג'קט אדידס, גל תמיד בשמלה עם אותה הגזרה - הדמויות בסרט סטטיות. כמו הגורל שלהן. תקועות בלופים של החמצה ושל חוסר מימוש שמשווע לשינוי. המתח בבחירות שגפן ושושנה נאלצות לקחת, כל אחת במנעד הגורל שלה - ספק מונעות מהרס עצמי ספק מחתירה לגאולה.

הסרט מתרחש בשכונת התקווה שבדרום מזרח תל אביב. שכונה בה אני נולדתי וגדלתי. במשך הרבה שנים תהיתי האם אוכל לברוח מעול הגורל המשותף, או שההרס העצמי שב-DNA המשפחתי נטוע עמוק גם בי? בסרט ארצה לבדוק, איך דמות כמו גפן יכולה להתחבר ליצירה קלאסית? לפיוטיות שאימצה לעצמה כאלמנט הישרדותי בתור ילדה שגדלה בבית רווי אלימות. ואיך נראית פואטיקה קרועה? לפי אריסטו, ההפך מפואטיקה, היא ההיסטוריה. העובדות. שושנה מייצגת את ההיסטוריה, את מה שקיים, ואילו גפן את מה שעשוי או עלול להיות. וזה שבר גדול ביניהן. שם, בשדה המגנטי הזה, בגלקסיה הזאת של חוסר מימוש ושל החמצה, גפן מאמצת שפה חדשה, מוצאת סדק נואש לגאולה.

מיכל חמדי היא בוגרת ביה"ס סם שפילג לקולנוע וטלוויזיה, מסלול תסריטאות. זוכה תחרות הפיצויג העלילתי של פסטיבל הקולנוע הגאה 2018, בשיתוף מענק פיתוח מטעם קרן רבינוביץ' - פרויקט קולנוע, עם תסריט לסרטה באורך מלא "גפן".

אני מתה

תסריטאית ובמאית: נועה אושרוב
מנטורית: מאיה הפנר • אורך משוער: 85 דקות

עם פרוץ מגפת הקורונה, טלי, סטנדאפיסטית שאיבדה כל סיכוי להופעה ופרנסה, מתחילה לעבוד בחקירות אפידמיולוגיות בטלפון ומגלה אוצר: קהל שבוי בסגר. את השגרה העדינה מפרה אמא שלה, איריס, שנכנסת לדירה של טלי – ומוציאה אותה מדעתה.

סינופסיס

בעיצומו של הסגר הראשון ומגפת הקורונה, טלי (30), מלצרית בהווה וסטנדאפיסטית בהתהוות מתחילה לעבוד בחקירות אפידמיולוגיות עבור משרד הבריאות. אכולת געגועים לבמה, העבודה הטלפונית מהבית מספקת לטלי הזדמנות בלתי צפויה, כשהיא מגלה שהיא יכולה לנסות בדיחות על נחקרים.

טלי מתחילה להתרגל לשגרה החדשה שלה, כשהסיטו הכי גדול שלה דופק בדלת: אמא שלה, איריס, נוחתת בדירתה ומכריזה שהיא עוברת לגור אצלה בגלל בעיות באינטרנט בבית שלה ושל אבא של טלי. היא הרי חייבת חיבור כדי לתפעל את העסק החדש שלה: מכירת מוצרי קוסמטיקה אונליין. וכן, הספה של טלי לא גדולה מספיק, אז הן יחלקו מיטה.

וכך, השלווה בחלקת האלוהים הקטנה של טלי מופרת על ידי אישה קולנית ואקסצנטרית שמנהלת שיחות טלפון בקולי קולות, קמה כל בוקר בשש לעשות פילאטיס, ולא מקפידה על חוקי התקופה, מה שמשגע את טלי, שעוד לפני המגפה הייתה היפוכונדרית לא קטנה. ואיריס היא גם לא מהאימהות האלה שחלילה ינקו או ידאגו לאספקת אוכל. האם כמו הבת שונאת לבשל, וניזונה בעיקר מקרמבואים.

נקודת אור בחייה של טלי מגיעה מכיוונו של נחקר: יונתן צוקרמן, בחור חביב בן גילה שגר ברחוב הסמוך ונמצא בבידוד לאחר שנחשף לחולה מאומת. כשטלי מתקשרת אליו במסגרת עבודתה, נוצר ביניהם רגע ובמהרה הוא הופך להיות החבר הטלפוני שלה. איריס, שרואה את רווקותה של טלי כשבר, שמחה על הרומן המתהווה. בגזרת הסטנדאפ טלי נובלת. היא מתעקשת שטיקטוק זזום זה לא בשבילה, אבל איריס חושבת אחרת, ודרך שכנה שהיא גם סטנדאפיסטית מצליחה, איריס מסדרת לטלי מקום בליינאפ של ספיישל בקשת שישודר מבתים של קומיקאים. לטלי אין ברירה אלא להסכים, אבל במהלך ההופעה הווירטואלית, היא מתרסקת. טלי מאשימה את אמא שלה בכישלון ודורשת ממנה שתענף. איריס מאשימה אותה בחזרה בקורבנות, וסוף סוף מספרת על משבר הנישואים שלה ושל אבא של טלי, שבגללו עזבה את הבית. טלי קולטת שהייתה עיוורת למצוקה של אמא שלה, ואיריס מבינה שלא תוכל לברוח מהבעיות שלה לנצח. הגיע הזמן לחזור הביתה. כשאיריס עוזבת, טלי יכולה להתמקד שוב במה שחשוב: גברים. היא סופרת את הדקות עד לפגישה המיוחלת עם יונתן. אבל ביום יציאתו מבידוד, יונתן נעלם וטלי נשברת. בעצת איריס, ומתוך אנרגיות שיכולות לנבוע רק מלב שבור, טלי תבין שהיא לא צריכה לחכות לאף אחד שייתן לה הזדמנות ותצא החוצה לתת את הופעת חייה.

הצגרת כוונות

תקופת המגפה הפכה סיטואציות זמניות לקבועות וזרקה בני משפחה זוגות לתוך סיר לחץ. יש את הבלתי נסבלים ש"הקורונה באה להם טוב", ויש כאלה שנאלצו בתקופה זו להתמודד עם הפחדים הכי גדולים שלהם. טלי חשבה שהפחד הכי גדול שלה הוא לאבד את הבמה, עד שגילתה שאמא שלה מתכוונת ליפול עליה לקראת סוף העולם. כסטנדאפיסטית, טלי מתגעגעת לבמה. סטנדאפ הוא מדיום חי שניזון מהקהל ואינו סובל דיחוי, וכשטלי מאבדת את המקום שבו היא מקבלת אישור, היא מרגישה אבודה. ואז איריס נכנסת לתמונה. מרגע כניסתה, לטלי אין רגע אחד לבד, אבל דווקא אז היא מרגישה בודדה מאי פעם. במהלך הסרט, טלי תנסה לשווא למתוח גבולות בינה לבין איריס, גבולות שאיריס מתעקשת שוב ושוב לחצות. בזכות אמה חסרת המעצורים, טלי תבין שהיא צריכה לחיות יותר כמו שהיא רוצה ולא לפי מה שאנשים אחרים חושבים. במהלך הסרט טלי מתמודדת עם הפחד של חוסר הצלחה, עם הרעיון שאולי תמיד תצטרך לרדוף אחרי הזדמנויות במקום שהן ירדפו אחריה. לחלל הזה נכנס יונתן. אביר עם קול עמוק שנמצא מהצד השני של הקו בכל רגע. טלי שקועה בפנטזיה ולא שמה לב שהוא ממעט בפרטים על עצמו. בעולם בו קשרים רומנטיים רבים מתחילים באופן וירטואלי, וקשה לדעת מהו קשר "אמיתי", היא מעדיפה להתעלם מהסימנים המקדימים. המכה הכואבת של ההיעלמות של יונתן תזכיר לה מה היא רצתה מלכתחילה: קהל. "אני מתה" הוא שילוב בין דרמה משפחתית קטנה ומטרוללת וקומדיה רומנטית-טלפונית. הסרט ישלב בין אסתטיקה קולנועית לבין צילום דרך מסכי מחשב וטלפונים ברוח הזמן. זהו סרט דחוס, שכיאה לתקופה בה הוא מתרחש, קורה כמעט אך ורק בדירה אחת. הסרט יהיה עמוס בדיאלוגים חדים וקצביים, בבדיחות מצחיקות ומצחיקות פחות, ובדמויות שמחפשות את מקומן. ההתכנסות פנימה תעצים את הקונטרסט לסצנה האחרונה שמתרחשת בחוץ ותגיע כמו אוויר לנשימה לטלי ולצופים.

נועה אושרוב היא תסריטאית, במאית ומפיקה שחיה בין תל אביב לניו-יורק (או כמו שהיא אהבת להגיד "על הרב-קו"). סרטה הקצר מ-2020, "ספה" הוקרן בעשרות פסטיבלים ונרכש להפצה על ידי הניו-יורקר. סרטה הקצר האחרון "דייט בהפרעה" שצילמה בזום בשיא המגפה, מופץ בימים אלו בפסטיבלים ברחבי העולם.

עורכים וצוות טכני

עורכים

מאיה קניג

למדה קולנוע ב-London film school ובביה"ס סם שפיגל לקולנוע וטלוויזיה. כתבה וביימה את הפיצ'ר "אורחים לרגע" (2011), ערכה סדרות ("על הספקטרום", "אורי ואלה", "רק להיום", "הד קולך" ועוד) וסרטים ("קצפת ודובדבנים", "ולריה מתחתנת" ועוד). בימים אלה מסיימת את סרטה השני "חלב" ועורכת סרט דוקומנטרי על המאבק באסדות הגז בישראל.

נטע בראון

עורכת קולנוע וטלוויזיה. בוגרת ביה"ס סם שפיגל לקולנוע וטלוויזיה. מעבודותיה הבולטות כעורכת: "משפט הבנקאים" (2022, במאי: אליאב לילטוי), "סבוטאז'" (2022, במאית: נועה אהרוני), "זויה צ'רקסקי – חיים סובייטים" (2022, במאית: ענת שוורץ) "ילדים" (2020, במאית: עדה אושפיז), "התאונה" (2020, במאי: אמרי דקל קדוש), "מילים נרדפות" (2019, במאי: נדב לפיד), "המתים של יפו" (2019, במאי: רם לוי), "בית בגליל" (2017, במאי: אסף סבן).

נוי ברק

עורכת, בוגרת ביה"ס סם שפיגל לקולנוע וטלוויזיה, זוכת פרס האקדמיה לשנת 2021 על עריכת הסדרה המפקדת (יוצרים: עטרה פריש וניר ברגר). הסרטים אותם ערכה השתתפו וזכו בפסטיבלים הנחשבים בעולם. עבודות בולטות: "בבגה" (בימוי: גן דה לנגה, 2012), השתתף בתחרות הסינפונדסיון, פסטיבל קאן; מועמד לפרס אופיר; פרס ראשון פורום מבקרי הקולנוע של פסטיבל תל אביב; ציון לשבח פסטיבל הקולנוע ירושלים. "אחד באפריל" (בימוי: יונתן דקל, 2015), פרס אופיר לסרט הקצר; מקום ראשון בתחרות הסרטים הקצרים פסטיבל ירושלים. "אנה" (בימוי: אור סיני, 2016), פרס ראשון סינפונדסיון, פסטיבל קאן, פרס אופיר לסרט הקצר; זוכה פסטיבל הסטודנטים הבינלאומי בת"א. "איך לשחות" (בימוי: נעה גוסקוב, 2018), מועמד לפרס אופיר, פרס ראשון בפסטיבל אנאפוליס שבארה"ב ובפסטיבל באיטליה. "טאצ'" (בימוי: ניר ברגר, 2019), פרס ראשון בפסטיבל אסיאנה שבדרום קוריאה, חביב הקהל בפסטיבל הסטודנטים הבינלאומי בת"א, פרס ראשון בפסטיבלים במוסקבה, רומניה ובפסטיבל כרמל בישראל. "על כיסא הבמאי יושבת אישה" (בימוי: סמדר זמיר, 2020) סרט תעודה ארוך אותו ערכה - בבכורה בפסטיבל הסרטים חיפה. במהלך 2023 יעלה לאקרנים הסרט 'המנצחים' בבימוי אלירן פלד.

גיא נמש

עורך ובמאי קולנוע. גיא ערך את הסרטים "פוקסטרוט" (שמוליק מעוז, זוכה אריה הכסף בפסטיבל ונציה, ועל עריכתו זכה בפרס אופיר); "מותו של הקולנוע ושל אבא שלי גם" (דני רוזנברג, פסטיבל קאן, זוכה פרס הסרט והעריכה בפסטיבל ירושלים); "נשים מתות מהלכות" (הגר בן אשר, פסטיבל טרייבקה, ונציה, פרס הסרט הבינלאומי פסטיבל חיפה); "השחיין" (אדם קלדרון, פסטיבל טאלין, פסטיבל הקולנוע ירושלים); כמו כן גיא ערך את הסדרה "היורשת" (מאת עומר טובי ואורי סלעי, קשת) ועוד סרטים קצרים רבים. גיא ביים את הסרטים הקצרים "לתמונת אמא", ו"אמנה" אשר השתתפו בפסטיבלים ברחבי העולם וזכו בפרסים. גיא השתתף בברלינלה טאלנטס ובמסגרות פיתוח שונות, כיום גיא מפתח את הסרט הביכורים שלו.

אורי בירגר

למד קולנוע באוניברסיטת תל אביב. ביים וכתב שני סרטים קצרים עלילתיים ושני סרטים קצרים דוקומנטריים. ערך שני סרטים באורך מלא ("תל אביב" - זוכה פרס הביכורים בפסטיבל חיפה 2021, "כאילו אין מחר") ושתי סדרות טלוויזיה ("משיח", "האחיין שלי בנץ"). ערך עשרות סרטים קצרים ("הביקור", פסטיבל קאן 2021), וקליפים. מלמד עריכת וידאו על תוכנות העריכה פרמייר ואביד. סרט הגמר שלו, "טיול לילי", הוקרן בפסטיבל חיפה בספטמבר 2021 וזכה בסרט הסטודנטים הטוב ביותר. ביוני 2022, הוקרן הסרט בפסטיבל סרטי הסטודנטים הבינלאומי בתל אביב וזכה בפרס הצילום הטוב ביותר. הסרט הוקרן ב-Palm Springs International Shortfest, Durban International Film Festival. סרטו השני, "אשת לוט", הוקרן בבכורה בפסטיבל הסרטים בירושלים 2022 וזכה בציון לשבח.

עורכי סאונד - DB

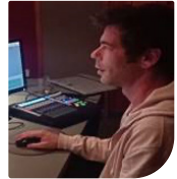
דולב רפאלי

בן 35, מתגורר בתל אביב, במקור מקיבוץ מעוז חיים. בוגר הנדסת סאונד בהצטיינות במכללת כנרת. עם סיום לימודים, בשנת 2014 התחיל לעבוד באולפני די.בי כעורך סאונד ומאוחר יותר גם כמעצב פסקול ומיקסר. עם השנים הפך גם למנהל הטכני של האולפנים. במסגרת עבודתו עסק בעריכת דיאלוגים, עריכת אפקטים, הקלטה ועריכה של פוליצ, אמן פוליצ, הקלטות שחקנים וקריינים ומיקסים לפרויקטים רבים.

יונתן אנגלנדר

בוגר מכללת ספיר. עם סיום לימודיו בשנת 2010 לקח חלק בפרויקטים עצמאיים ועיצב פס-קול לסרטי גמר של סטודנטים אשר זכו לחשיפה רחבה בפסטיבלים בארץ ובעולם. ב-11 השנים האחרונות עובד באולפני די.בי כעורך דיאלוגים, אפקטים, הקלטות, ADR, עריכה והקלטת Foleys, מיקס M&E ומעצב פסקול. במסגרת עבודתו עוסק במגוון רחב של פרויקטים עם חברות הפקה ובמאים מהמובילים בתעשייה החל בפיצ'רים באורך מלא, סדרות דרמה איכותיות, תעודה, סדרות נוער/ילדים, אנימציה, ריאליטי, סרטוני תדמית, פרסומות ועוד.

אולפני אדיט

דימה לידיחוב

עורך אונליין

דימה לידיחוב הוא קולוריסט מוביל בתחום מזה 20 שנה, דימה עלה לישראל ב-1997 ועבד על סדרות וסרטים תיעודיים ועלילתיים. חוץ מקולנוע, דימה אוהב את בת הזוג, את הכלבים שלו ולגלוש.

עידן דיקר

מנהל טכני

מסיים בימים אלו תואר שני בקולנוע ולא חושב לרגע לעבור להי-טק. נשוי לאפרת, אבא לאיתמר וחושב שאננס זו תוספת יותר מלגיטימית לפיצה.

סדנאות, ביתות אמן, ליווי

דידי ארז

אורית אזולאי

כתריאל שחורי

טליה לביא

עלית זקצר

גיא רז

ישראלה שאער-מעודד

רותם דרור

חסויות

DB Studio

אולפני דיבי מובילים את תחום הסאונד בישראל מזה קרוב ל-40 שנה. בתחילה כאולפני מוסיקה ומאז אמצע שנות ה-90 כאולפנים המובילים בתחום הפוסט-פרודקשן לקולנוע וטלוויזיה. באולפני דיבי חדרי סאונד עם אקוסטיקה מוקפדת, ציוד הקלטה ועריכה משוכלל ועדכני ונבחרת של מיטב מעצבי הפסקול ועורכי הסאונד. אנחנו מעצבים ועורכים סאונד לסרטי קולנוע, תכניות וסדרות טלוויזיה, סרטים דוקומנטריים, פודקאסטים, תערוכות ומוזיאונים ועוד. מספר קטן של דוגמאות לפרויקטים שעשינו בדיבי:

סרטים עלילתיים: קלרה הקדושה / כנפיים שבורות / ולקחת לך אישה / קריוקי / סינמה סבאיה / אביבה האובתי / ביקור התזמורת / איפה אנה פרנק.

סרטים תיעודיים: הצלמניה / שתיקת הארכיון / סדרת סרטי "העברים" / המלכה שושנה / המצלמה של ד"ר מוריס/בן גוריון אפילו / 1341 פריימים מהמצלמה של מיכה ברעם.

סדרות טלוויזיה: פאודה / הנערים / כפולים / טהרן כל העונות / המדובב כל העונות / מניאק כל העונות / המפקדת / שבאבניקים.

Edit Studios

אולפני אדיט הם אולפני הפוסט המובילים בישראל ומשמשים בית חם לעורכים וליוצרים משנת 1994. ב-Edit Studios נערכו סרטי קולנוע, סרטי תעודה וסדרות טלוויזיה עטורות פרסים מפסטיבלים בארץ ובעולם כגון קאן, ברלין, ונציה, טורונטו, סאנדנס, ירושלים, חיפה ודוק-אביב, בנוסף לפרסי אופיר, גלובוס זהב ומועמדויות לאוסקר. ב-EDIT נתאים עבורכם את העורכים מהשורה הראשונה, מנהלי הפוסט המנוסים ביותר, עוזרי העריכה המופלאים שלנו וכמובן - שירותי עריכה ופוסט באיכות הגבוהה ביותר. הפרוייקטים עליהם עבדנו משודרים בכל גופי השידור בארץ וברחבי העולם כגון Arte, AmazonPrime, AppleTV, BBC, CanalPlus, HBO, MTV, National Geographic, ShowTime, Netflix.

גליקסון השכרת ציוד צילום

גליקסון השכרת ציוד צילום, הינה חברה המשכירה ציוד צילום תאורה סאונד וגריפ להפקות קולנוע וטלוויזיה, מסרטים באורך מלא ועד וידאו קליפים ופרסומות. בגליקסון תמצאו את ציוד הצילום המתקדם בעולם, ותקבלו שירות מאנשי צוות שהם בעצמם צלמים ותאורנים. גם אם אתה איש מקצוע וותיק ומנוסה או סטודנט לקולנוע, בגליקסון תרגיש בנוח ותקבל יחס שווה. בגליקסון צוות עובדים קטן משפחתי ומקצועי.

הקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה

דורית ענבר
רון גולדמן
אוראל טורנר
אירית שמרת
מיטל קרופניק
רוני בהט
אסתר גולדברג

info@nfct.org.il | www.nfct.org.il

קרן הקולנוע הישראלי

ד"ר נועה רגב
אורלי ברוק
רונית הורוביץ
אביטל בקרמן
קרן גולדשטיין זרעו
דנה גורן-סולומון
ברית הראל
רחל הללי
עדי שחם
ציון כהן

info@filmfund.org.il | www.filmfund.org.il